

Но Свинчо не спре се. Де скача — не види. Баба Цоцолана насреща му иде. Той я блъсна силно и тя се тжркулна.

Но сжседа Бая той най-много смая. Баю си вжрвеше. Позамислен беше. Отпред нешо скочи. Дорде Баю сети, Свинчо му се мушна право под нозете. На гржб го задигна и хукна сжс него...

Джлго Свинчо тича. Много пакост стори. Сжседи се сбраха, едвам го прибраха.

Но след туй настана за мене пердаха.

Чичо Тжнкопретко с дебела тояга, като ме похвана, като заналага... Видях аз без време по пладне звездите.

Та така, Смехурко. Свинчо се прослави, а аз си изпатих.

Поздрав най-сжрдечен!

Твой приятел вечен:
Весел Патилянчо.

